

Marian Izaguirre

PEK ÇOK

KIŞIN

ARDINDAN

Türkçeleştiren:
Murat Tanakol

Deli

Marian Izaguirre

Bilbao doğumlu Marian Izaguirre üniversitede Bilgi Bilim alanında eğitim aldı. Bir yandan yazarlıkla uğraşırken bir yandan gazetecilik yaptı ve reklam sektöründe çalıştı. İlk romanı *La vida elíptica* (Eliptik Hayat) Sésame Ödülü'ne layık görüldü. Ardından *El ópalo y la serpiente* (Opal ve Yılan, 1996), *El león dormido* (Uyuyan Aslan, 2005) ve *La parte de los ángeles* (Meleklerin Bir Yönü, 2005) başta olmak üzere beş romanı daha yayımlandı. Eserleri, El premio Andalucía ve Ateneo-ciudad de Valladolid gibi pek çok ödüle layık görüldü. Izaguirre Madrid'de, dilediğince müzik dinlediği, kitaplarla dolu bir evde yaşıyor.

Delidolu Yayınları'dan çıkan kitapları:

Bir Zamanlar Hayat Bizimdi (roman)

Pek Çok Kışın Ardından (roman)

Murat Tanakol

1959'da Bolu'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'nin ardından Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. Finans sektöründe çalışıp emekli oldu. Uzun yıllardır roman ve yetişkinlere hitap eden çizgi roman çevirileri yapıyor. Ricardo Piglia'nın *Son Okur*, *Kurmaca ve Eleştiri*, Paco Roca'nın *Ev*, Alejo Carpentier'in *Bu Dünyanın Krallığı*, Antonio Altarriba'nın *Uçma Sanatı*, *Kırık Kanat* ve *Ben, Katil* adlı eserleri, çevirdiği kitaplar arasında yer almaktadır. Tanakol, Buenos Aires'te çeviri çalışmalarına devam etmektedir.

PEK ÇOK KIŞIN ARDINDAN

© 2021, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © Marian Izaguirre

İlk baskı 2019 yılında, Barcelona'da *Después de muchos inviernos* adı ile
Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Antonia Kerrigan Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Marian Izaguirre
TÜRKÇELEŞTİREN: Murat Tanakol
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-63-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı
izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir
biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

Marian Izaguirre

PEK ÇOK
KİŞİN
ARDINDAN

“Bazı düşünceler ve duygular hızla ekşir, onlardan derhâl kurtulmak gerekir. Bazıları, ölümcül cam kırıklarını etrafa sıçratan ani bir patlamayı tetikleyene dek şişenin içinde mayalanmaya devam eder. Ama iyi, sağlam mantarlanmış bir duygu, mahzenin derinliklerinde dinlenirken daha da olgunlaşıp yoğunlaşır. Mesele şişenin ne zaman açılacağını bilmektir.”

URSULA K. LE GUIN

“Aşkın paradoksu, iki varlığın tek bir varlığa dönüşmesi, buna rağmen iki kişi olmaya devam etmeleridir.”

ERICH FROMM

“Mutluluk seraba benzer; ancak kaybedildiğinde fark edilir. [...] Kötülük de böyledir: Yaparken yalan gibi, saçmaymış gibi ya da içimize ferahlık verecek bir su gibi gelir, öyle olmasa insan bunu yapmaz, daha dikkatli olurdu.”

NATALIA GINZBURG

Robert Delaunay'ın tablosundaki gibi geometrik desenli bir sabahlık giymiş, sırtı pencereye dönük bir kadın, sigarası ağzında, dumanını yandan cama doğru üflemede. Odada tuhaf bir sessizlik hüküm sürüyor. Kadın şöyle bir dönünce, önü açık sabahlığının, kasık ve göğüslerinde bir üçgen oluşturduğunu görüyoruz. Hafifçe yatağa doğru dönüyor, orada genç bir adam var. Uyuyor. Organı sağ uyluğunun üzerinde, dinleniyor, tıpkı onun gibi hareketsiz ve keyfi yerinde.

Aniden kapı açılıyor ve sessizlik bozuluyor. Bir anda sesler, çığlıklar yükseliyor, bir yandan da havada mahcup özür fısıltıları dolaşıyor. Kadın geri geri gidip gül ağacından, kakmalı şifonyere yaslanıyor. Bu sofistike kadının bu çekmecelerde en mahrem giysilerini sakladığını hayal etmek zor değil. Şifoniyerin üzerinde küçük bir bronz heykel var, yayı göğse doğru kalkmış avcı Diana bu; ok ve beden tek bir hat oluşturuyor, dik ve gergin, öldürmeye hazır.

Sahne başka bir zamana kayıyor. Öncekinin devamı gibi görünür olsa bile belki aynı gün değil. Kadın yerde, başına bronz heykelle tekrar vururlarken bilinci hâlâ açık. Kan, boydan boya beyaz halıyı kırmızıya boyuyor. Artık kesinlikle işi bitmiş kadının yarı aralanmış sabahlığının altında bu kez pembe saten iç çamaşırıyla örtülü göğüslerini ve biçimli kasıklarını görüyoruz. Odada dehşetin sesleri yankılanıyor. Yatak şimdi boş. Genç adam sahnede yok.

Bu, ana sahne olabilir. Belki ilk değil ve muhtemelen sonuncu da değil. Hiçbir şey, başladığını sandığımız noktada başlamaz. Olaylar

daima bizim uzağında olduğumuz bir anda başlar ve hiç konduramayacağımız bir gelecekte son bulur.

Beyaz Kuleler

Madrid, 1986

“İyi de, hakikaten gitmek istemiyor musun?”

Íñigo sigarayı uzun zaman önce bırakmıştı ama yine de masanın üzerindeki çakmağı aldı. Bu tavırda son derece tanıdık gelen bir şey vardı: başparmak ateşleme kısmında, diğer parmakların ucu çakmağın altını sıkıca kavramış, sanki çakmağa basıp alevi dudaklarına doğru yaklaştıracak gibi.

“Girit’e mi?” Martín kayınbiraderine karşı çıkar gibi bakarak cevap verdi. “Tabii ki hayır.”

Íñigo, artık hayata aldırmadan tenis kulübünden yelken yarışlarına atlayıp zıplayan o sarışın çocuk değildi. Herkes gibi o da yaşlanmıştı ve yaşlandıkça bozulmuştu. Şişmandı, yüzü gözü felç geçirecekmiş gibi kızarmıştı ve varlığıyla tümenden ağır bir hava yayıyordu.

Martín, Calvados marka konyak şişesini almaya gitti ve kadehleri yeniden doldurdu. Íñigo kendisininkini Martín’in masaya bırakmasını beklemeden kaba elleriyle kapıp bir yudumda içti.

“Gitmelisin,” diye ısrar etti. “Sırf kendi çıkarına olsa bile.”

“O herifle yüz yüze gelmeye, öyle mi? Lafını bile etme.”

“Belki de hiç denk gelmezsin. Oraya gidene kadar bunu bilemezsin.”

“Ona, gitmesi gerektiğini söylediğimde ne olacağını sanıyorsun? Ben yasal vârisim. Düşün, öldüğünde Henar ve ben hâlâ evliydik. Ben onun duluyum, öteki ise sevgilisinden başka bir şey değil.”

Íñigo kanepede huzursuzca kımıldandı. Madrid'in sembolik binası Beyaz Kuleler'in önündeki o büyük döşeme taşlarından birinde oturuyorlardı. "Hiç de gelgeç bir erkek arkadaş değil," dedi. "Yirmi yıldan fazla süredir birlikte olduklarını hatırlatırım sana. Ölümüne kadar da ona baktı. Vasiyetinde bir şeyler bırakabilirdi. Mesela evi."

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Martín. "Ya kız kardeşini tanımıyorum ya da vasiyetname hazırlamaya zahmet etmedi. Henar kendinden başka kimseyi önemsemezdi. Onun ölümünden sonra olanlar, Henar'ı umursamaz biri hâline getirdi."

"Tamam, uzun zaman birbirinizi görmediniz. Ama insanlar değişir."

"O değişmez."

Arriluce İskelesi'nden

Bilbao, 1959

O zamanlar tüm telefonlar siyahtı. Kallavi ve siyah. Baba, telefonu kapatır kapatmaz kazağını çıkardı.

“Polisi arayacaklarını söylüyorlar.”

Anne istavroz çıkardı.

“Tanrı aşkına,” dedi. Sanki birden ayağa fırlayacakmış gibi koltuğun kollarına büyük bir güçle yapışsa da kalkamadı. Çoğu zamanki gibi bunlar sadece çaresizlik içindeki çırpınışlardı. “Bir daha ara. Onları ikna etmen gerek.”

İkisi de holdeydi, o kara aygıtın –evet, kallavi ve kara– ve tüm ailenin telaşeli parmakları yüzünden uçları kıvrık kıvrık olmuş beyaz yapraklı telefon defterinin yanındaydılar. Adam ayakta. Kadın ise hâlâ oturmakta.

“Hayır Sagrario, olmaz. O kız daha on yedi yaşında.”

“İşte tam da bu yüzden!”

“O, küçük bir kız çocuğu değil. Sen, onun yaşındayken evlenmiştin.”

“Yaşı küçük, farkında değil misin? Bu yüzden oğlumuzu hapse atabilirler. Kızın ailesini ara lütfen.”

Adam sesini yükseltmeden cevap verdi.

“Oğlun burama kadar geldi artık. Tam bir şuursuz.”

İkisinin ses tonu da kuru ve birbirlerine karşı sağır olmasına rağmen her bir kelimedede bir çılgılık vardı. Adam oturma odasına yöneldi.

Kazak, kumaş kaplı koltuğun kolunda öylece kalakalmıştı. Kadın, kısa ve aceleci adımlarla onun peşinden gitti.

“O senin de oğlun.” Ses şimdi açıkça meydan okur gibi çınlıyordu. “Bunu unutma sakın. Ne istiyorsun? Aptal âşıkların, hayatlarını sonsuza kadar mahvetmesini mi?”

“Kendi bilir.”

“Hayır, bilmez. Gözü o kızıdan başka bir şey görmüyor.”

“Eh, o zaman gözlerini ne zaman isterse o zaman açsın. Yirmi bir yaşında. Ben onun yaşındayken evliydim.”

“Santiago, beni deli etmeye mi çalışıyorsun! Bu fikre katlanamıyorum. Kız daha küçük, bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misin? Oğlumuz hapse girebilir.”

“Daha iyi ya, askerlikten sıyırmayı başardığına göre, belki orada onu adam ederler.”

“Saçmalama lütfen. Kimse hapse girdiğinden daha iyi çıkamaz. Babanın eskiden anlattığı şeyleri hatırlıyor musun? Tüm o suçları ve intikam arzularını, o yozlaşmayı?”

“O zamanlar farklıydı. Ayrıca sen kendi yavrucuğunun ne düşündüğünü daha iyi bilirsin: Onun için hiçbir şey yeterince iyi değil; yok efendim, bankada çalışmak falan, küçükbey için fazla avam. Keşke gençliğimde elime böyle bir fırsat geçseydi. Sana ne diyorum, anlıyor musun? Bir fabrikada babası gibi çalışmak ve her gün sabahın beşinde kalkmak ona zor geliyor. Banka için oğluna bir torpil arayıp önce kardeşinin sonra da bizim iki ayda kışımızı açıkta bırakmadan önce yapmamız gereken şey buydu. Bize ha? Bunu bize nasıl yapar?”

Anne, öğleden sonraları dikiş diktiği koltuğa yığıldı kaldı. Bu duruma sanki kendini o koltuktan bu koltuğa atarak katlanabiliyordu. Baba ise, tıpkı romanlarda kafese kapatılmış aslanlar gibi koridorda gergin gergin dolaşıyordu. Balkonun camlı bölmesinden La Peña mahallesi ve bir taş ocağının gri yarığıyla kesilmiş yeşil bir dağ ayırt edilebiliyordu.

Aileme detayları hiç sormadım ama Aranguren evinde geçen o sahneyi defalarca hayal etmek benim için hiç de zor olmadı. Tam o sırada Henar ve ben de Abando İstasyonu'nda Madrid trenine biniyorduk.

Diğer ev Zabalbide'de değildi. Las Arenas'taydı, El Abra'nın karşı-sındaydı. Çok büyük olmayan, iki katlı ve babasının ofisinin bulunduğu, küçük kulesiyle yüzyılın başından kalma küçük bir malikâne.

Evet, o evde de telefonlar siyahtı.

“İyi de, kim bunlar?”

“Kimbilir? Sanırım Burgos'tan. Veya Álava'dan, ne bileyim. Soyadları Leibar. Baba, mantar fabrikasında çalışıyor.”

“Bask soyadı değil mi bu?”

“Ne bileyim ben. Ne önemi var bunun şimdi?”

“Oñate'de birkaç Leibar tanıdım. Küçük bir malikâneleri vardı!”

“Tabii ki onlar değil. Tek bildiğim senin kızın bu sefer fazla ileri gitti, o kadar özgürlük, o kadar serbestlik, kafasına doldurduğu o kadar fikir, o kadar çılgınca rüya... Hepsi sadece bir ilkokul öğretmeniyle birlikte olmak için.”

“Atlántico Bank'ta çalıştığını mı söylemiştin?”

“Onu sen söyledin. Yazın ilk aylarında bırakmış, çünkü kızının söylediğine göre yazar olmak istiyormuş.”

“Yazar mı? İş mi yani bu?”

“Bak işte, bu konuda aynı fikirdeyiz. Ama kızın gibi bir hayalpe-rest için dünyanın en romantik şeyi olmalı.”

“Ah! Nasıl geçinecekler?”

“Henar, Madrid'de bir okulda öğretmenlik için onunla görüşme yapacaklarını söylüyor.”

“Gerçekten de polisi arayacak mısın?”

Baba ayağa kalkmıştı, o ise kafese kapatılmış bir aslan gibi dönüp duruyordu. Ne balkon vardı ne camlı bölme. Sadece Zugazarte yoluna bakan boydan boya bir pencere vardı.

“Yok be kadın, deli miyim ben? Beni gıcık ettikleri için söyleniyorum. Onlar da dertlensin, burada asıl kurban senin kızın.”

“*Bizim* kızımız.”

Baba aniden durdu.

“Evet, tabii, şimdi bizim kızımız oldu, her şey toz pembe giderken benim fikrimi sormuyordun ama. Hay şu sizin aptal partileriniz... Uzun elbiselerin giyildiği, ‘Bak kızımız artık genç kız oluyor,’ diye koşturduğunuz o partiler..”

Anne başını birkaç kez iki yana salladı. Pişman mıydı? Bir an için Balenciaga’dan elbise siparişi vermenin heyecanını, kuaför randevularını ve arkadaşlarıyla detaylar hakkında konuşmalarını hatırladı. Şimdi tüm bunlar saçma bir uçarılık gibi geliyordu.

“Yani Madrid’e mi gidiyorlar?” diye ihtiyatla sordu.

“Kesinlikle. Madrid’e. Kız kardeşimden istasyona gitmesini ve onları eve götürmesini istedim ama bu durumu sakince düşünmek zorundayız çünkü evlenmenin iyi bir çözüm olacağını düşünmüyorum.”

Bunlar ötekilerdi, kızın ailesi.

O evin perdeleri de açtı ve pencerenin diğer tarafından açık denize doğru ilerleyen bir yük gemisinin pupası görülüyordu. Gökyüzü kurşun gibi griydi ve en ufak bir esinti bile yoktu.

Onu daha önce birkaç kez daha gördüğümü hatırlıyorum. Onu fark ettim tabii ki, ama özel bir ilğim olmadan. Düz siyah saçlı, güzel bir kızdı. Sürekli atkuyruğu yapardı, o zamanlar dediğimiz gibi şu İs-koç desenli ve kloş etekli sarı, pembe veya mavi elbiselerden giyerdi.

Dergilerden fırlamış gibi güzel ve zarıftı; aslında pek de özel değildi ama herkesin dikkatini çekerti.

Onu arkadaşlarıyla birlikte sahilden dönerken görürdüm. Las Arenas'ın, hepsi de güzel, incecik, saçları güzelce taranmış iyi aile kızları beni neredeyse fark etmezdi bile. Bunu da yadırgamamak gerek, baldırına kadar kıvrılmış kot pantolonu ve babasının eski ekose gömleğiyle bir çocuğu kim fark ederdi ki? Hasır sepet ve kamışların da maceracı görünüşüme pek yardımcı dokunmuyordu, biliyorum. Karanlık basarken balığa giden biriydim ben.

O öğleden sonra dalgakırana her zamankinden daha erken gitmiştim. Bankadan ayrılmıştım. Onlara, "Devam etmek istemiyorum," dedim, muhtemelen onlar da dayımla bu işlerin bu şekilde yürümediğini, öyle akşamdan sabaha iş bırakılmayacağını konuşacaklardı. Hiç açıklama yapmaksızın ayrılan bendim.

Eve geldiğimde babam henüz fabrikadaydı. Annem balkonda dikeş dikiyordu.

"Bugün çabuk geldin."

"Evet, erken çıktık." Salonu geçip odama girdim. Annemlerin odasına bakan küçük bir pencere dışında, karanlık bir odaydı. Oturma odasından kalın bir perde ile ayrılıyordu. "Bu gece balığa gideceğim, bana bir sandviç yapar mısınız?"

Terli gömleğimi, kırıışmış pantolonumu ve çamurlu lastik çizmelemleri evi kirletmemek için paspasın üzerine bırakmıştım.

"Sana soğanlı omlet yapayım mı?"

"Fransız usulü mü?"

"Tabii ki Fransız usulü. Kalkıp da patatesli omlet yapacak hâlim yok herhâlde. İstersen biraz maydanoz da eklerim."

Sanırım annem, bu dünyada Fransız usulü omlete maydanoz koyan tek kişiydi. Sonraları Henar da böyle yapmaya başlamıştı bana jest olsun diye.

Kız.

Benim için hâlâ bir adı yoktu.

Güzel elbiseli kız.

İlk kez o gün konuştuk. Denizcilik Kulübü'nün koridorunda bankta oturuyordum. Neden o bankı seçmişim? Sadece o var diye seçtiğimi sanmıyorum. Ama belki de öyledir. Belki için için arkadaşlarıyla birlikte geçerken onu görürüm diye bakınıyordum.

Güneş batmamıştı, kızıl yuvarlağı büyük limanın ötesindeki tepelere değmek üzere olsa da gün hâlâ ışıldıyordu. Büyülü bir parlaklık, yanmış bir rüyanın hatırası... O günkü metcezir saatini gazeteden kesmiştim. Su 22.53'te çekilecekti, bu yüzden eğer çekilmenin en iyi zamanından faydalanmak istiyorsam ki bu son bir-iki saatte olur, azıcık daha beklemeliydim. Dahası, en iyi yükseliş de ilk bir-iki saatte olandır. Balık tutmaya her zaman Arriluce İskelesi'ne gitsem de, trenden Neguri'de değil, Las Arenas'ta inerdim, bu sayede bilet bana daha ucuza gelir, yürüyüş beni canlandırır, balık tutamama kaygımı azaltırdı.

Malikânelerin hemen ardındaki Denizcilik Kulübü koridorundaki bankta oturan bendim.

O hasır sepet ve kamışlarla suyun çekilmesini bekleyen kişi bendim.

Nereden çıktı, bilmiyorum. Elbette binanın içinden. Belki oradaydı, kurşunlu cam kubbenin içinde, arkadaşlarıyla o nefis vanilyalı içeceklerden içiyordu. Sigaramı daha yeni yakmıştım. Çok yakınım gelmeden banka kendini ağırlığınca bırakıverdi ve birden şöyle dedi:

“Bir tane alabilir miyim?”

Şaşırdım.

“Celtas marka,” dedim, biraz utanarak.

Omuzlarını silkti ve gülümsedi. Zamanın değişmesi kadar kendiliğinden, çocuksu bir gülümsemesi vardı.

“Amele Chester’ı” dedi, markayı, sadece Las Arenas küçükhanımlarının verdiği bu isim nedeniyle tanıyormuşçasına ve hiç art niyet gütmeksizin.

Paketi uzattım, o da altına vura vura iki sigara çıkarmaya çalıştı. Çakmağımla sigarasını yaktım.

“Ne hoş,” dedi. Hafifçe uzanıp çakmağı elimden aldı ve ince parmakları arasında bir süre gezdirdi.

Bankadaki ilk maaşımla satın aldığım nikel bir Ronson’du. Üzerinde, iç içe geçmiş gül desenleri vardı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım başımı öne eğerek. “Büyükbabamındı.”

Küçük bir yalan. Ne önemi olabilirdi ki? Tasarımının büyükbabam zamanından kalma olamayacak kadar modern olduğunun farkında değildi. Nasıl yakacağını bilmiyordu, basmaya çalıştı ama bunu güç vermeden yaptığı için sonunda ona yardım etmek zorunda kaldım. Alev dudaklarının yakınında birkaç kez yanıp söndü.

“Bir şey tuttun mu?”

Sepeti işaret ediyordu.

“Yok, birazdan yakalarım, suyun çekilmesiyle.”

“Hım... Ne tutuyosun genelde? Levrek mi?”

“Umarım,” dedim birden heyecanla. “Daha çok gümüşbalığı ve mercan geliyor. Nadiren de çipura.”

“Ben tekir severim, çünkü kayabalığıdır.”

Arkadaşları Denizcilik Kulübü’nden çıkarken, balık tutabilirsem ona hediye edeceğimi söylemek üzereydim.

“Hadi Henar, geç oldu, gidelim.”

İstemeyerek kalktı, izmariti girişteki küllüğe bastırdı.

Kimse böyle bir şey yapmıyordu, hepimiz sigara izmaritlerini ya yere atar ya da parmaklarımızın arasında ezip yolun ortasına fırlatırdık. Güzel elbiseli kızın adının Henar olduğunu o zaman öğrendim.

O gece odama gittim ve siyah kapaklı defterime yazmaya başladım. Karşılaşmamızın ve kısa sohbetin bende yarattığı karmaşık duyguları anlatmak istedim. Önemsiz bir şey gibi görünebilirdi. Başkaları için alelaide bir kızdı belki ama benim için öyle değildi.

Kendimi derin bir boşlukta hissettiğim bir zaman diliminde çıkagelmişti ve hayatıma dâhil oluyor gibiydi. Sigara, balıklar, bale pabuçlarına benzeyen düz ve sade ayakkabıları, mineçiçeği kolonyası (bunu daha sonra öğrendim, o an limon kolonyası sanmıştım), yapmacıklıktan uzak gülümsemesi... Ama özellikle de benimle konuşurkenki doğallığı, tıpkı pahalı bir Chester marka sigara paketiyle, ucuz Celtas paketi arasında hiç fark yokmuşçasına aramızdaki mesafeyi kaldırıyordu.

Neredeyse bir hafta boyunca, bankadan ayrıldığımı söylemeden hayatıma devam ettim. Ama bu sırrı daha fazla saklayamadım çünkü bir gün dayımın ağzından kaçırverdi ve evde muazzam bir tartışma çıktı. Sonunda ailemi sakinleştirdim ve onları yaz boyunca iş aramaya ne kadar istekli olduğuma ikna ettim. Öğretmenlikte karar kıldım; nihayetinde elimde bir öğretmenlik unvanım vardı ve annemin bu dururken bankada düşük dereceli bir memur gibi çalışmanın israf olduğunu düşündüğünü biliyordum. Annem cumhuriyet döneminde öğretmenlik yapmıştı ve her zaman bir toplumun ilerlemesi için kültür ve eğitimin önemli olduğundan, Franco rejiminin okullarda yapılan tüm ilerlemelerin kökünü nasıl kazıdığından bahsedirdi. Bunu tabii öyle alçak sesle söylerdi ki onu duyamazdım bile.

Bir haftadır balığa gidememiştim. Önce, karalama defterimin içinde biriktirdiğim paralardan bir miktar alıp dışarıda giyilebileceğim kısa kollu bir gömlek ve bir paket Chester satın aldım. Uzunca bir süre Denizcilik Kulübü'ndeki bankta oturdum ama o görünmedi. Arriluce Deniz Feneri'ne gitmeye karar verdiğimde deniz, metcezirin etkisiyle epeyce çekilmişti. Orada, Batık Evi'ni geçer geçmez karşılaştık. Her zaman olduğu gibi Henar, arkadaşlarının ısrarlı gözetimi altındaydı. Beni fark edip etmeyeceğini kestiremiyordum.

Marian Izaguirre

Pek Çok Kışın Ardından

Altmışlı yılların ortalarında Madrid gizemli bir cinayetle çalkalanır. Bir kadın Salamanca'da lüks bir evde ölü bulunur. Cinayetin kökleri ise geçmişteki bir karşılaşmaya uzanır: 1959'da Bilbao yakınlarındaki bir sahilde, üzerinde Balenciaga'nın tasarladığı elbisesiyle ergenlik partisine hazırlanan genç Henar, her öğleden sonra iskeleye balık tutmaya giden, işçi sınıfına mensup bir ailenin biricik oğlu Martìn'e sırlıslıklam âşık olur. İmkânsız bir aşkın peşinden sürüklenen Henar'la Martìn, hayallerini gerçekleştirmek için birlikte Madrid'e kaçarlar. Martìn bir yayınevinde editör olarak işe başlar, Henar da yepyeni bir dönemin en önemli kostüm tasarımcılarından birine dönüşür. Ancak muhafazakâr bir toplumda yoksulluk, hırs ve baskı, çiftin arasında onarılmaz çatlaklar açmaya başlayacaktır.

Pek Çok Kışın Ardından edebiyat, kostüm tasarımı ve kadın özgürleşmesi gibi konuları merkezine alırken arka planında İspanya'nın, koza-sında kapalı kaldığı otuz yıllık tarihinde dolaştırıyor. Roman, okurlarını Madrid'den Buenos Aires ve Hollywood'a götürerek edebiyat, moda ve sinema dünyasının içine davet ediyor.

“Okumak, altüst edici bir faaliyettir. Okumak yaşamı değiştirir; Izaguirre bu sonsuz sihir gözümüzün önüne seriyor.”

Corriere della Sera

delidolu.com.tr

Facebook, Instagram, Twitter icons

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-63-3

9 786257 314633